

Θεοῦ βοηθεία, θέλει ἀπολαύσει καὶ ἄλλα ἕτερα κατὰ τὴν ἄφεσί μας, εἰδὲ καὶ ἄλλως, αὐτὰ ὅπου τοῦ γράφομεν εἰς τὸ παρὸν ἀβαντάριον, αὐτὰ εἶναι καὶ τὰ πρῶτα καὶ τὰ ὕστερα, καὶ ὁ Ἅγιος Θεὸς καὶ ἡ εὐχή μας νὰ τὸν ἀξιώσῃ νὰ τὰ προικοδοτήσῃ καὶ αὐτός, ὡς ἄνωθεν εἴπομεν, μυριοπλασίως εἰς τὰ τέκνα του . . .».

605

1808. Γραπτὰ ἔθιμα Φολεγγάνδρου, ἀπὸ 16 Αὐγ., ἐν 130, τ. 8, σ. 522. Ἐπίσης ἐν χφ. GEN 111 (60) 8.

« . . . εἰς τὸ ἐξῆς, ὅταν πωληθῇ κανένα προῶγμα, σπῆτι, χωράφι, ἀμπέλι, δένδρα καὶ ὅμοια στεκούμενα καὶ ἀκίνητα, νὰ ἐρωτῶνται οἱ συγγενεῖς ἀπὸ τοὺς ἀγοραστὰς ὅσοι εἶναι παρὼν εἰς τὸν τόπον ἐπάνω, παιδία, ἀδελφία, μεγάλα ἀνέψια, καὶ ἕως πρῶτα ἑξαδέλφια, καὶ νὰ τὰ πέρνῃ ὁ πλέον συμμότερος συγγενής· ἀπὸ δὲ ὅσοι λείπουν εἰς ξενιτείαν, καὶ πωληθῇ προῶγμα γονικόν τους, νὰ μὴν ἤμπορῇ ἄλλος τινὰς συγγενής νὰ τὸ πέρνῃ, εἰ μὴ μόνον πατήρ, καὶ υἱὸς καὶ ἀδελφὸς μὲ τὸν ἀδελφόν, καὶ τινὰς ἄλλος μακροσυγγενής, καὶ τοῦτο εἰς διορίαν χρόνους πέντε, ἀναμεταξὺ δηλαδὴ τῶν πέντε χρόνων ἢ νὰ ἔρχεται, ἢ νὰ γράφῃ νὰ τὸ πέρνῃ ἀκωλύτως· ἀπερνῶντας ὅμως ἢ ἄνωθεν διορία, νὰ μὴν ἔχῃ κανένα δικαίωμα, καὶ νὰ εἶναι πλέον αὐταὶ αἱ πωλήσεις ἀκαταζήτηται καὶ ἀδιάσπασται εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἂν κατὰ καιρὸν ἤθελε φανῇ εἰς κριτὴν τὸ παρὸν μας, νὰ ἔχῃ τὸ κῆρος καὶ τὴν ἰσχύν, ὡς οὐσα τοπικὴ μας συνήθεια . . . Πρὸς τούτοις παρακαλοῦμεν τὴν κατὰ καιρὸν κρίσιν, ὁποίας τάξεως καὶ ἂν εἶναι, ὅπου ὅποιος ἤθελε κινηθῇ κακοτρόπως νὰ ἀνατρέψῃ τὴν παροῦσαν τοπικὴν μας συνήθεια, νὰ μὴ εἰσακούεται διόλου, ἀλλὰ νὰ πληρώνῃ αὐτὸς ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς κρίσεως, ὡς ἀναυρέτης τῆς τοπικῆς μας συνήθειας».

606

1808. Μπουγιουρτί, ἀπὸ 1 Ἰουνίου, Βελιδδὶν πασᾶ, βαλῆ τοῦ Μορέως, πρωτοτύπως ἑλληνιστί, ὑπὲρ τοῦ ἱατροῦ Ἀναστ. Τζιτζέλη, ἐν 210, σ. 378.

« . . . καθῆ, ἐφέντηδες τῶν καζάδων τοῦ Μορέως καὶ τῆς Λιβαδίας . . . βοῖβοδάδες, ταπίται, ἀγιάνιδες τῶν αὐτῶν καζάδων . . . πελουμπασίδες καὶ δερπεντζήδες τοῦ Μορέως καὶ τῆς Ρούμελης, προεστοὶ καὶ κοτζαμπασίδες τῶν καζάδων καὶ ἀπλῶς ὅλοι οἱ κατὰ τόπον πολιτικοί, διὰ τοῦ παρόντος ἡγεμονικοῦ πονγιοιουρτιοῦ δηλοποιοῦμεν πᾶσιν ὑμῖν, ὅτι ὁ ἐπιφέρων τὸ παρὸν . . . Διὸ προστάζομεν ἀπαξάπαντας ὑμᾶς, γνωρίζοντες τὸν ἄνθρωπον ἐδικόν μας, νὰ τὸν δίδετε χεῖραν βοηθείας εἰς κάθε εὐλογοφανῇ καὶ δικαίαν ζήτησίν του, διαυθεντεύοντες καὶ φυλάττοντες τὸ εἰς Λιβαδίαν ὁσπήτιον καὶ φαμηλίαν του, ὅπου νὰ εἶναι ἀνενόχλητοι καὶ παρ' οὐδενὸς ἀπείρακτοι. Εἰσέτι καὶ ὁ ἴδιος διὰ νὰ εἶναι πάντῃ ἀκαταζήτητος καὶ ἀβλαβής ἀπὸ ἐσᾶς τοὺς πελουμπασίδες καὶ δερπεντζίδες τῆς Ρούμελης καὶ τοῦ Μορέως, ὅταν πηγαίνῃ καὶ ἔρχεται εἰς τὸν δρόμον . . .».

607

1809. Διαταγὴ πΚ. Ἱερεμίου Δ', ἀπὸ 4 Ἰουνίου, πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Τήνου,

ἐν 111, σ. 497–499.

« . . . νὰ προσέχῃς τοῦ λοιποῦ καλῶς καὶ νὰ φροντίζῃς μόνον περὶ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸ

ἀρχιερατικόν σου ἐπάγγελμα καὶ τὴν πνευματικὴν διοίκησιν, μηδὲως πηδῶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα καὶ νὰ μὴ τολμήσης τοῦ λοιποῦ . . . νὰ ἐπιμιχθῇς εἰς καμμίαν κοινὴν καὶ πολιτικὴν τῆς νήσου ταύτης ὑπόθεσιν . . . ἀλλὰ νὰ ἐφησυχάζης . . .».

608

1809. Γράμμα καπ. Γεώργη (Βουδούρη) ζαμπίτη καὶ τῶν προεστώτων τῆς Ὑδρας, ἀπὸ 29 Σεπτ.,

πρὸς τὸν Ἰάκ. Ἀργυρόπουλον, διερμηνέα τοῦ Στόλου, ἐν 25, τ. 3, σ. 545.

« . . . προστατιτόμεθα ὅπου νὰ πωληθῇ τὸ ὀσπήτιον καὶ ὅσα λοιπὰ πράγματα, κινητὰ καὶ ἀκίνητα τοῦ Τ. καὶ μὲ τὸ μαριφέτι μας νὰ γένῃ ταχσιλὶ ἢ ζητουμένη ποσότης τῆς τιμῆς τοῦ παρθέντος παρ' αὐτοῦ σιταριοῦ· ὁ αὐτὸς Τ. ἄλλο τίποτε δὲν ἔχει εἰ μὴ μόνον τὸ ὀσπήτιον. Αὐθέντη, διὰ παρόμοια πράγματα τὸ Κοινὸν δὲν ἀνακατώνεται, διὰ πολλὰ αἷτια καὶ ἀπὸ αὐταῖς ταῖς λάσπαις τοῦ ἐνοῦ καὶ τοῦ ἄλλου δὲν πέρνει ἐπάνω του· διὸ παρακαλοῦμεν . . . αὐτὸ τὸ βάρος νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ Κοινόν . . .».

609

1809. Τελωνειακὸς νόμος νήσου Ὑδρας, ἐν 25, τ. 3, σ. 435–437.

610

1809. Ἐντυπος ἐγκύκλιος (ἐν ΙΕΕΕ, ἀριθ. 1589) πΚ. Ἱερεμίου, 11 Δεκ., πρὸς τοὺς ἐπισκόπους, περὶ εἰσπράξεως τῶν ἀπὸ τῶν Μονῶν ὀφειλομένων τῷ Πατριαρχείῳ ἐτησίων εἰσφορῶν.

611

1809. Φιρμάνιον σ. Μαχμούτ Β',

περὶ τοῦ ὅτι ἡ περιουσία τοῦ ἀποθνήσκοντος ἢ ἀποδημοῦντος μοναχοῦ ἀνήκει εἰς τὴν ἐξ ἧς ἐζηρτᾶτο Μονὴν καὶ ὅτι οὐδεὶς δικαιοῦται νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὴν περιουσίαν ταύτην, μνημ. ἐν 190, σ. 14 (18/26).

612

1809. Φιρμάνιον σ. Μαχμούτ Β',

περὶ τῆς ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἀσυδοσίας τῶν Ἀγιορειτῶν, τῶν ὄρων τῆς ἐλευθερίας των καὶ περὶ καταβολῆς ὀρισμένων χρηματικῶν ποσῶν, ὡς ἀντιστηκώματος τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀσυδοσίας τούτων, μνημ. ἐν 190, σ. 15–16 (18/44).

613

1810. Ὅρισμός σ. Μαχμούτ Β',

ὑπὲρ Εὐαγγελικῆς Σχολῆς Σμύρνης, ἐν 285, σ. 41.

